

някво некуство. Мжжъ съ висока способностъ и дълбоко ученіе, той бѣ обладанъ отъ сила, но по убѣжденіе, страсть за славата на ордена си, подобенъ въ туй на Толедскыя архіепископъ Ривейра, който до полуда бѣше привързанъ на своя.

Есковаръ бы изгорилъ половината на Испанія за слава на Лойола; а Ривейра бы изгорилъ другата половина за слава на светого Доминика.

Но какъ да са погуби герцогъ де-Лерма, всесилныйтъ този любимецъ, поцаръ и отъ самыя царь, покровителствованъ отъ инквизиціята и защитяванъ отъ слабостъта на господаря си.

Сичкытъ бѣхж подчинены и предадени нему. Обиколень бѣ отъ лъстецы и тунедцы, на които плащаше отъ държавната хазна.

Той не са задоволи дѣто раздаде сичкытъ значителны службы на роднинытъ и на привърженницытъ си, той са грижаше еще да направи царското благоволеніе наслѣдственно въ фамиліята си, и приготвяше сына си герцога д'-Уседа да го наслѣди въ поста на любимецъ.

Какъ слѣдователно да са нападне чловѣкъ утвърденъ вжтрѣ въ таквази крѣпость? дѣ да са намѣри едно слабо и незапазено мѣсто за да му са нанесе ударътъ?

И при сичко туй, слабото туй мѣсто, тѣзи пукнѣтина на непрестѣннѣта крѣпость, я намѣри графинята.

Ако не са спазваше свидѣтелството на исторіята, ако послѣдующытъ събытія не послужвахж като доказателство, работата ще са виждаше невѣроятна, невъзможна, странна; а съ сичко туй тя е истинна. Герцогъ де-Лерма имаше одного при себеси, вжтрѣ въ дома си, който търсяше пагубата му.

Той бѣше сжщыйтъ му сынъ.

Да са истълкуваме. Герцогъ д'-Уседа не бѣ съзелъ изъ найнапредъ цѣла тѣзи идея; вкапнж му я малко по малко графинята.

Герцогъ д'-Уседа немаше лоша душа, но той бѣше глупецъ, найпрекрасныйтъ, найславныйтъ и най-